

LAGERGREN, JONAS JOHAN

Hwad är en begravningsplats? Tal, wid den nya begravningsplatsens inwigning i Byarum, den 9 aug. 1829, hållet, och, på begäran, till trycket lemnadt af J.J. Lagergren. Jönköping, tryckt hos Nils Eric

1829

EOD - Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 12 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
 - Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
 - *Sök:** Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
 - *Klipp & klistra:** Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).
- *Ej tillgängligt i varje e-bok.

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkor för användning: <https://books2ebooks.eu/csp/sv/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 40 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Sök böcker tillgängliga för den här tjänsten: <https://search.books2ebooks.eu>
Mer information finns tillgängliga via <https://books2ebooks.eu> boken.

BYRON

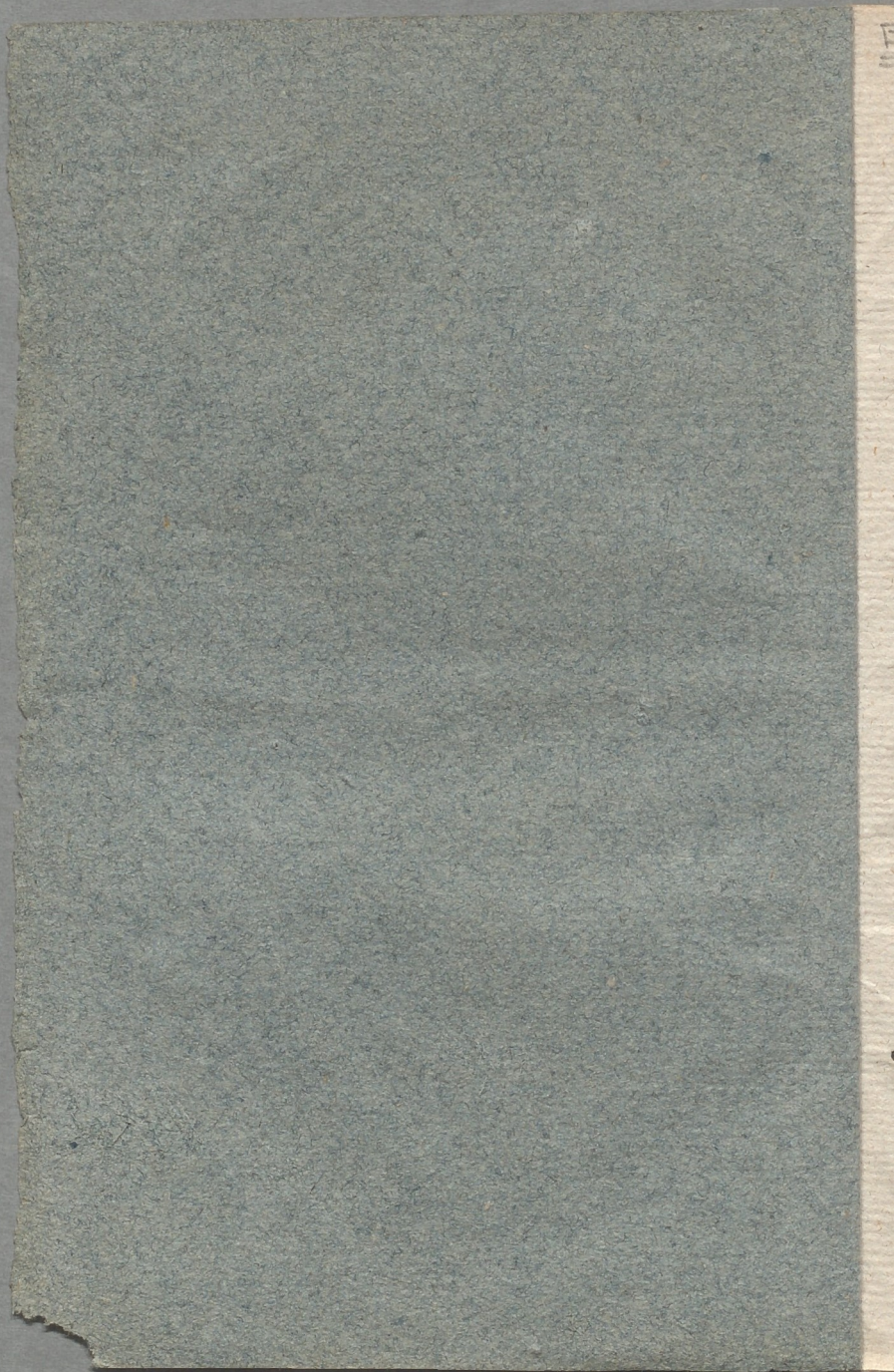
To

Byron

Byron - in

(M)

1700-1800

Hvad är en Begravningsplats?

Tal,

vid

den nya

Begravningsplatsens
Inviigning i Byarum,

den 9 Aug. 1829,

hållt, och, på begäran, till Trycket lemnadt
af

J. J. Lagergren.

—————
S ö n f ö p i n g,

Tryckt hos Nils Eric Lundström.

1829.

Handwritten text at the top of the page, possibly a title or header, which is mostly illegible due to fading.

Large, stylized handwritten characters or initials in the upper middle section of the document.

Several lines of faded handwritten text in the middle section of the page.

Additional lines of faded handwritten text, possibly a signature or a date, located in the lower middle section.

Final lines of faded handwritten text at the bottom of the page, possibly a footer or a concluding note.

Uti Guds Faders, Sons, och Hellege Andes
Namn! Amen.

Swar är rummet, der jag hwila skall?
Från djupet af menniskohjertat framgår tytt den-
na fråga öfwer hela jorden, — lyfnande efter
ett swar. Konungen tröttad af den tunga rege-
ringsbördan: dagakarlen suckande i sitt tjäll: us-
lingen i sina slarfwor: ålderdomen wid sina kryc-
kor, och sjelfwa ungdomen, ännu lekande på lif-
wets blomsterfält — alla fråga de hwar för sig:
Swar är rummet, der jag hwila skall? Es.
66: 1 v.

Menniskolifwet är af David länge sedan
tecknad med denna öfwerkrift: möda och ar-
bete. Ps. 90: 10. Menniskonaturens fordran
deremot är: hwila och lugn. Menniskan söker
en swalkningsort och ett hwiloläger, men finner
det icke. Ögat tåras, hjertat fångelas och suckar
till himlen: Swar är rummet, ic. Ja, så frå-

ga alla döblige; — men få intet swar. Den ena menniskan kan ej säga det för den andra, och Gud, som allena wet det, har i sin wisshet och godhet det ej welat uppenbara.

Så i ofunnighet och mörker wandrar menniskan på lifwets fält, och kommer omsider till en Begravningsplats. Der finner hon en öpnad graf, och hennes inre hwissar till henne förtroligt dessa sorglige ord: på jorden finnes ingen ro: i grafwen är menniskans hwilorum.

Men ännu icke blifwer häraf hennes hjerta tillfredsstäldt. Förstummad betraktar hon grafwens boning. Wål! säger hon, att menniskan får i grafwen hwila — men — hwar är då den graf der jag sjelf hwila skall? och det mörknar ännu mera för hennes ögon. Tårfull upplyfter hon åter sitt öga till Gud och frågar: hwar är min graf? Ja, — hwar är den? Hwar är vår graf? Kanste i hafwets djup! — kanste på den strand, den ännu ingen funnit! kanste långt, långt från denna ort: från dessa wänner som wi så hjertligt älska!

Ho undrar då, att våra Förfäder lärt oss bedja denna innerliga bön: Gif trötta benen

ro I mina faders graf, När jag i lefwand'
tro Grån werlden somnat har. Sw. Ps. B.
N:o 207: 7. Ja, ho undrar, att samme wåre
Christelige Förfäder warit omtänkte att inrätta
allmänna Begravningsplatsar, på det de der med
de sina måtte tillsammans få hwila efter döden.

Och af lika känslor och ur samma skäl
har denna Resp. Byarums Församling med be-
tydlig kostnad och otroligt besvär utwidgat sin
fordna Begravningsplats med en stor och skön
tillsökning, att man utan öfwerdrift kan påstå,
att den täflar med de fleste.

Wi beklage, att wi nu ej äge närwarande den
ädle man, *) som först wäckte denne tanke om
wården för de dödas qwarlesmor, och som der-
wid använde så mycken klohet och drift. Wi
skulle då wålsignat honom, och sagt: se nu ditt
ädla werk fullbordadt, och hör de dödas tacksä-
geller från grifterna.

Men då han ej nu bland oss finnes, tackar
jag Eder I alle wördnadswårde och hederswår-
de ledamöter af denna Församling, så styrande

*) Majoren Wålborne Herr G. Odenerants; hwarjemte och
böra nämnas Högwålborne Herrar Orefwar Philip von
Seth och John Hamilton samt Herr Lieutenant Mörner,
nu boende på Åsa.

som arbetande, för hvarje uppoffring, som J på denna Begravningsplats gjort, — på denna sköna prydnad, hwars port natt och dag står wakt wid des mur, och med gyllende inskrift säger den förbifarande fremlingen denna Kyrkas namn, och tyst förewigar den Drottningens *) minne, och den dag, då Hon tillåt denna Kyrka få bära Des namn. Leswe Hennes minne lika oförgångligt, som detta Tempel!!! — Och J Christelige Ledamöter af denna Församling! — Skullen J wäl af en efterwerld glömmas!

Befalld af min wördade Förman och Biskopp, som af det allmänna Riksmötet är hindrad, har jag i dag begifwit mig hit för att på denna morgonstund inwiga denna nya Begravningsplats till ett heligt rum; — men förrån jag det gör, och på det wi måge rätt inse wärdet af denna vår förrättning, will jag framställa och forrteligen beswara denna frågan:

Swad är en Begravningsplats?

Jag gör det med denna innerliga bön till

*) När Sveriges och Norriges nuwarande allernädigsta Drottning den 5:te Augusti 1827 reste förbi Byarum, tänktes Hennes Maj:t i nåder tillåta denna Kyrka få kallas Eugenia Desideria.

Gud: Serre lär of betänka, att wi dö måste, på det wi måge förståndige warda!

Frågan war: Hwad är en Begravningsplats? och jag skall kortteligen beswara den.

Wi hafwa redan hört: ett Swilorum; men jag tillägger: ett Swilorum för många: en Samlingsort efter lifwets slut, för alla Christna — från Östan till Westan, från Nordan till Sunnan, som genom brott ej gjort sig dertill ofwärdiga! Blott misddådaren må ej införas genom des helgade port; men alla, som redeliga för sig wandrat hafwa, skola här komma till ro, och hwila i deras Kamrar. Ef. 57: 2.

På de helgade Begravningsplatsarne skola, då lifwets ande i döden är utblåst, alla Christne bäras: — Christne af alla Stånd i lifwet, af alla wilkor och af alla åldrar: Konungen och dagakarlen, rike och fattige, lycklige och olycklige, unge och gamle.

Oh så skall denna Begravningsplats, I Christelige Innewånare af denna Församling! äfwen blifwa Edert sista hem och waraktigaste bopning. Han är nu tom och öde; men tänken Eder försatte i en framtid af 20 till 40 år — kanske

Skolen I då här finna dens graf, som I högst älskat, ömmost begråtet och mest saknat på jorden. Och I själwe, som detta hören, swaren mig, om I kunnen: Huru länge skall döden, under sin fart öfwer jorden, fördröja att besöka Eder?

En Begravningsplats är en affpegling af all jordisk säfånglighet, och all dess herrlighets tomhet.

Hwilken, utom den tanklöse, kan gå öfwer en Begravningsplats, utan att blifwa warse det intet, som i werlden dock lyser och förbländar så ofta den swaga och kortsynta menniskan. Den mäktige och upphöjde på jorden, för hwilken, medan han lefwer, en half werld ej är tillräcklig, — huru inskränkt är icke hans rum, huru trång hans boning i grafwen? Swar äro hans gyllende Ordnar? Swad betäcker den rikes grift mer, än den fattiges? Begge gömmas under några torfwor. Den stora skillnad, som synes mellan menniskorna medan de lefwa, försvinner, då de äro döde. Allas lott jemnas i grafwen.

Du jordiska menniska! Du girige Mammons träl och du, som yfwes öfwer dina företräden! Gå då på Begravningsplatsen och lär

wisheit. Vår och betänk, huru du af allt jordiskt får intet med dig i grafwen. Dyster lærer då wiserligen din wandring bland grafvarna blifwa; men nyttig och wälgörande, om du derunder fattar mod att höja dig öfwer jordens glitter och se upp till det waraktiga goda.

Men, om i detta hänseende en Begravningsplats är ett hemskt och dystert rum, som ingifwer ganska alfvarsamma betraktelser; så är den dock i flera andra hänseenden att förlikna wid det Tabernakel, der Arons staf grönskar, och sjelfwa själen njuter en himmelsk wedergwäckelse, 4 Mos. B. 17: 8. — Ty hwar är slutet på allt jordiskt lidande? Hwar är gränsen för alla plågor? När upphör all gråt och klagan? Jo, jag wet i döden; men på Begravningsplatsen förwisas du till fullo derom. Der stadna hafwets brusande bbljor. Inom grafwens rand inkommer icke fattigdomen, — icke sjukdomen med sina plågor, eller döden. Der sårar icke förtalet: der stinger icke afunden: der bekymrar icke morgondagen. Sök pol från pol, så wid jorden är, efter ett rum, fridlyst från oro och sorger; du finner det icke. I himlen och grafwen bor lugnet.

gå till den äldriges grift, huru nöjd hwilar han der sina trötta ben! gå till det menlösa

barns graf, som des moder, under tårar flådde i den hwhita likdrågten, huru tyst, huru leende och englalikt sofwer det icke! Lugn och oförd är sömnen; högtidlig tystnaden bland de döda.

En Begravningsplats är en Uppblomsstringsort för ett nytt lif och en bättre werld.

Om ej annat, aflåder dock ålderdomen, i denna werlden, till slut all mensklig fågning och skönhet. Den tid kommer, om hwilken Salomon talar, då wåktarene i huset darra, och de starke kröta sig: då synen warder mörk och sångens döttrar warda nedertryckta. Pred. 8. 12: 3, 4. Men i grafwen uppgår den ewiga wåren, som förnyar allt. Hafwen J icke sett blommor uppvåxa på de dödas grafwar: de äro en sinnebild till de dödas uppblomsstring. Grafwen är odödlighetens drifhus: en plantskola, der den nedsatta kärnan upplifwas, och den späda telningen uppvåxer: en hweteåcker, der det nedmyllade kornet först förmultnar, men sedan uppspirar till mångdubbel skönhet. Det warder sådt i snöplighet, intygar Paulus, och skall uppstå i herrlighet. 1 Cor. 15: 43. Och Guds För-samling sjunger:

Det höstliga kornet, som jordas,
Ej wintriga månar föröda:

Wid wår solens blick det fullbordas
Till sommarens gyllende gröda.

(Sw. Psb. N:o 492: 6 v.)

Ja, i grafwen iklådas de fromme med den himmelska skruden, och hwad är wål då en Begravningsplats annat, än en Brudkammar, hwar-est Bruden klådes för att emottagas och hämtas af den himmelska Brudgummen.

Ändteligen är en Begravningsplats något så saligt och himmelskt, att jag icke finner ord för mina uttryck, swarande mot mina känslor. De saligen döde äro ett stort steg närmare himmelen, än de lefwande. Öfwer Begravningsplatsarna går wågen till himmelen. Ja, de äro himmelens förgårdar. — Mina tankar flyga till tidens gräns: jag tänker på uppståndelsens dag, då det himmelska Jerusalem nedstiger, och den nedsjunkande tiden räcker sin hand åt den uppgående Ewigheten.

Här, i förgångelsens werld, hiffören J Edra affsomnade ålfklingar, och de nedmullas på denna Begravningsplats. Därar strömma från Edra kinder, och hjertat kan ej hugswalas. Här gömmer den ömma Modren sin enda Dotter och Fadren sin enda Son. Här stillas de sätaste Ma-

far, de käraste Sysson, de trognaste W nner,
 och se hwarandra icke mer. J ke en gång det
 tr stas: att Englarne med olivelbf i handen l -
 gra sig omkring de saligas grifter. M rkt  r allt
 omkring, och dyster  r hela werlden: tiden lång:
 natten sömnlös, och hela lifwet odrägligt. J
  nsken Eder sjelfwa döden, och han kommer, och
 nu är slut på all jordisk herrlighet och glädje.
 Men — en dag h res Engelsens milda röst från
 himmelen: St n upp J döde. Jesus kommer,
 och alla helige Englar med honom. De döde
 uppwakna och uppstå, klädde i oförgänglig drägt
 till det ewiga Br lloppet i Himmelen. O! hwil-
 ken namnlös glädje skall då  fwen h r uppstå
 bland dessa grifter! Hwilka loss nger skola h r
 sjungas, lika Englarnes öfwer de Bethlehemitiske
 bergen, på Jesu Födelsedag! Hwilken öfwer-
 jordisk salighet skall h nrycka Eder, då Englarne
 utropa: Se! nu  r återseendets saliga dag
 inne: ingen död  r mera: ingen skilsmessa. Ma-
 kar, Föräldrar, Sysson, W nner! sluten Eder
 intill hwarandra. Ewig skall Eder sammanwa-
 relse blifwa: ewig Eder glädje. — Wis rligen
 skolen J då tycka Eder försatta på det heliga
 Thabor, der B rjungarne sågo Jesum förklarad,
 och — torde hända — skolen J säga med Jacob,
 då han uppwaknade efter den himmelska synen:

här är ett heligt rum: här bor wiserligen
 Gud och här är Himmelens port, 1 Mos.
 B. 28: 17.

Och till en så helig och salig ort will jag,
 å mitt Embetes wagnar, och på min högtwörda-
 de Biskops befallning, inwiga denna Begravnings-
 plats; och jag inwiger dig, du nya och wackra
 Tempelgård till ett högtidligt Samlingsrum för
 denna Christeliga Byarums Församlings Inne-
 wånare — och för Främlingen, när lifwets Her-
 re behogat sluta deras lefnadsdagar: — till en
 lugn Boningsplats, lik Lunden i Mambre, der
 Abraham bodde, fick Englabesök och wälsigna-
 des: — till en Rosengård, der Odödlighetens
 grundämne uppblomstrar, och ändtligen — till en
 Förgård och en port till Himmelen på Uppstån-
 dellsens dag; och detta gör jag i Ditt Namn,
 Du nådefulle Gud, Fader, Son och Helige Ande.

Och sålunda, mine käraste! har jag full-
 gjort mitt uppdrag, och tillika i korrtighet beswa-
 rat den uppgifna Frågan.

J hafwen wiserligen förnummit, att jag
 derunder endast tänkt på de frommes Begrav-
 ningsplatser, — deras, som i en sann Tro på

wår Herra Jesum Christum lefwat, och i samma Tro afidit. Wårten J aldrig behöfwa att höra, eller jag att göra en affkiltring af de ogudaktigas, de obotfårdiges och otrones rysliga! Emedertid skynder Eder: twån Edra kläder rena i Lambsens blod och hållen natt och dag Edra lampor brinnande tills Brudgummen kommer.

Hållen och denna Gristplats helig: träden aldrig inom des mur med någon synd i hjertat. Wåren aldrig med Eder det mörka hatet; ty i de dödas läger är en allmän försoning besegrad. Wåren icke de lättfänniga lustarna; ty wid grafvarna är allt fullt af alfwar. Edert tal ware uppbyggeligt, och upplystens till heliga betraktelser! Då skolen J med känslor från en bättre werld kunna stadna på den helgade mullen, och se Hoppet i helgonstrud gå fram för Eder mot det ewiga Jubelåret.

Men ännu några ord: jag kallat Eder ännu närmare till de afidnas grifter. Swilka hwila sig i dessa? Må hända — ej Edra Fäder, eller Mödrar, Bröder eller Systrar; men kanske Edra wänners wänner, eller främlingen. Förkrofen då icke de multnande benen. Nej — skydden den magtlösa hamnen, som ännu kanhända saknas och begråtes af wårnlösa barn och förtrogna

blodsfröwanter. Han war och Guds afbild i lifwet. Men, swarar man: hwad gör det de döde? Men — wården dock deras qwarleswor, så skall och Gud lysa fred öfwer Edra grifter. Och, om I det uraktlåten — måhända — skall en suck ur de efterleswandes hjertan uppsiga till Gud, som den i sin Bok upptecknar, eller måhända — skall Engelen, som wakar wid de frommas grafwar, — dessa kropparnas paradis i jorden, tills det ewiga för dem öppnas — fatta det barthuggande swärdet, och stänga, eller förswåra ingången till Lustgården i Himmelen.

A m e n.

Rätom och bedja!

Himmelens och jordens Monark! Lifwets och dödens Beherrskare! Du nådefulle Gud, Fader, Son och Helige Ande! Till Dig upplyftas våra hjertan. Wi bedje Dig, i Jesu Namn, att Du wille låta Ditt ansigte lysa öfwer denna hwilostad, som denna Församlings Innewånare sig beredt, när de i Herranom affidit! Låt ingen oomwänd och ogudaktig komma att här begrafwas! Din Helige Ande göre oss alla wäl beredde till vår döds! Låt inga synder begås på denna de dödas lågerstad! Men wårda genom

dine helige Englar de frommas grifter. Och när
den stora Uppståndelsens dag ingår, låt alla,
som här begrafne äro, uppvakna till en ewig
glädje, och med Dig få ingå i Ditt saliga Rike!
Hör of, o Gud! för Jesu Christi skull! Amen.

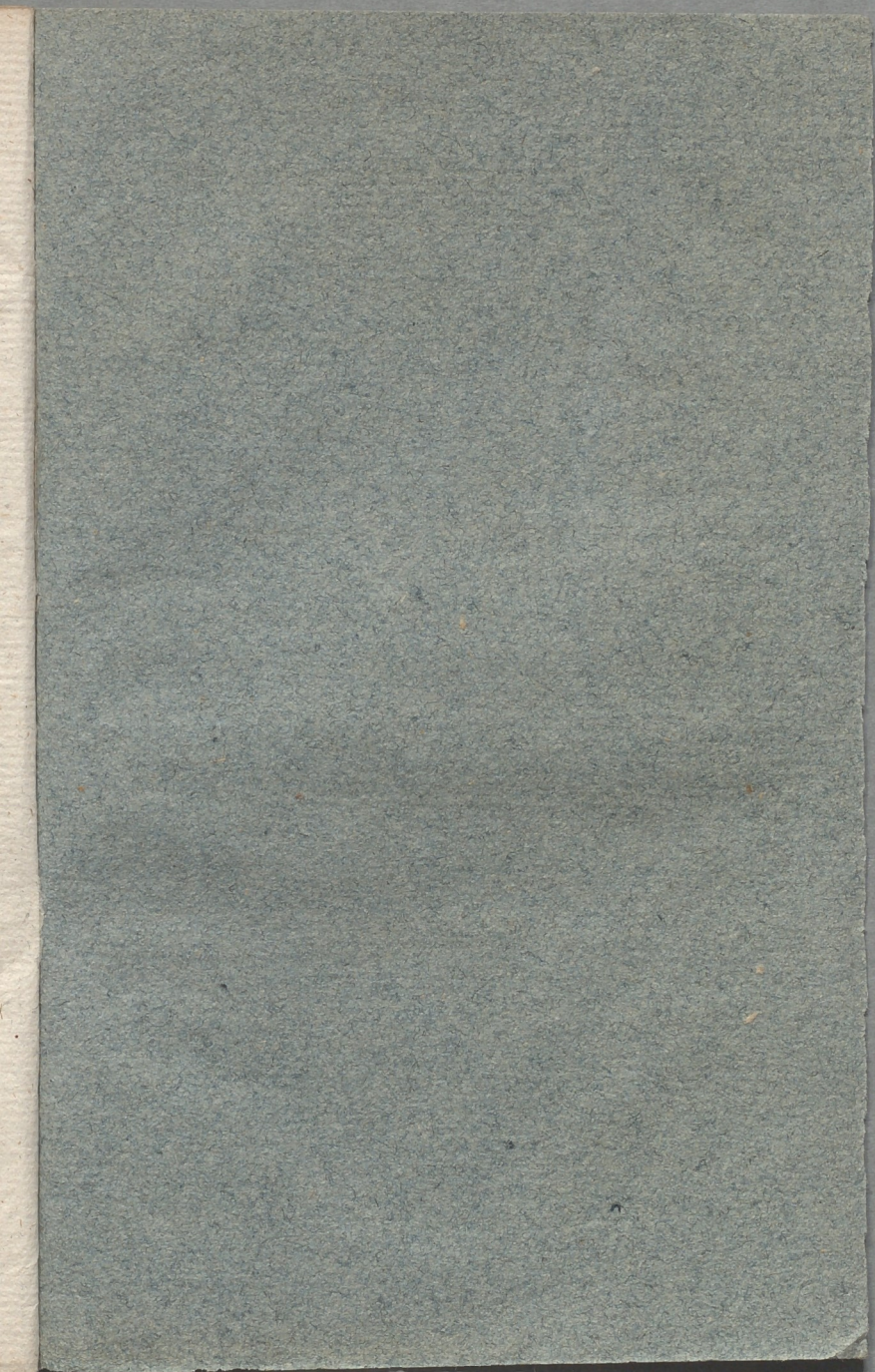
Fader vår, ic.

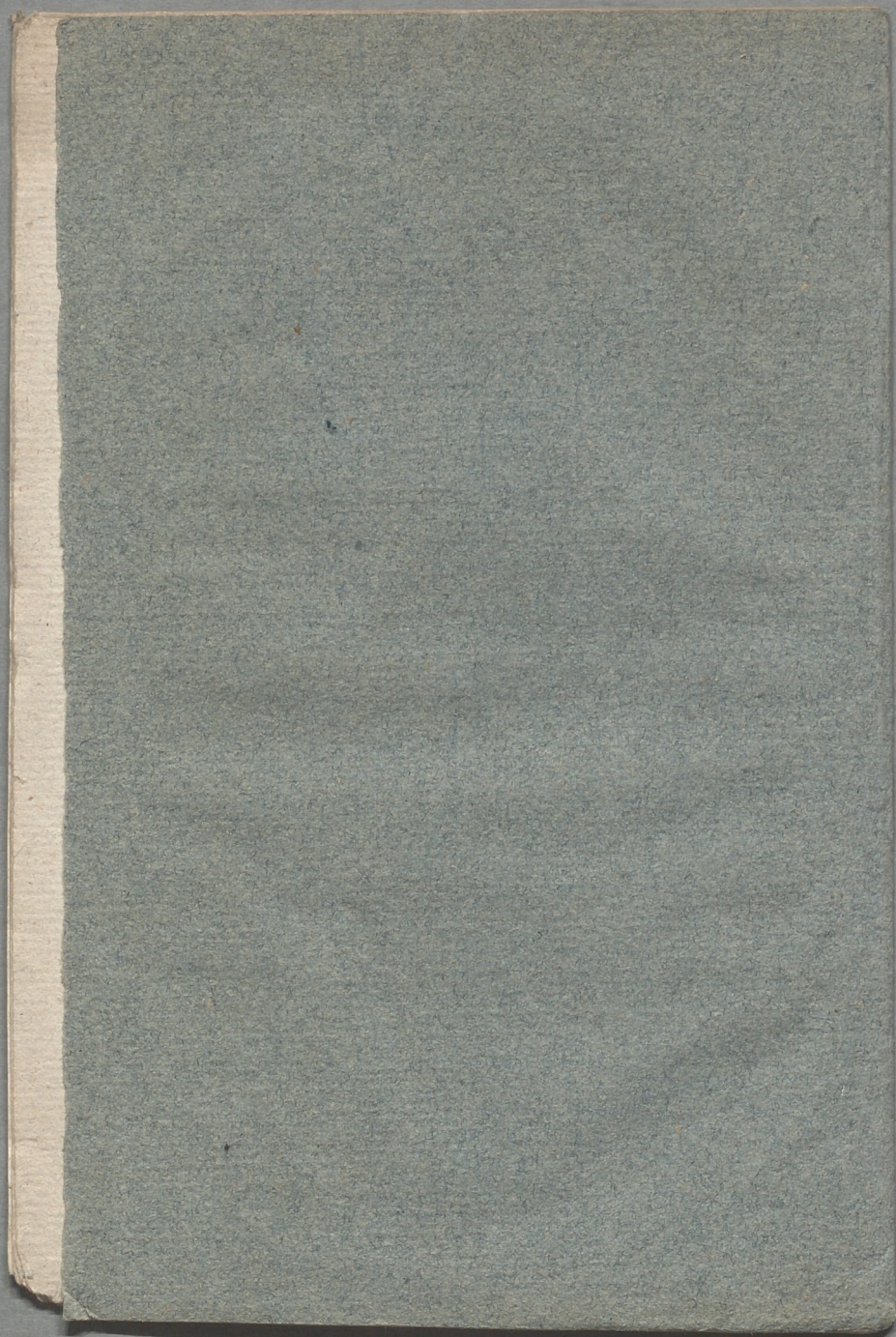
Herren wälsigne of, ic.

Psalmen före Talet: N:o 481: 6, 7, 8 v.

Psalmen efter Förättningens slut: N:o 449.

www.books2ebooks.eu